

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.164/2025/4.

A felperesek:

Felperes1 (cím2) I. r.

Felperes2 (cím3) II. r.

A felperesek jogi képviselője:

dr. Tóth Judit ügyvéd (Cím4.)

Az alperes:

Alperes1 (cím1)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Tóth Krisztián Tihamér ügyvéd

(cím6)

A per tárgya:

személyiségi jogsértés megállapítása és jogsértéstől eltiltás

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 8.P.20.020/2025/10-I. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

I. r. felperes; 11.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy fizessen meg 12.000 (tizenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak az ítélet jogerőre emelkedését követő hatvan napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára. Az illeték megfizetésekor közleményként fel kell tüntetni a jogerős ítéletet hozó bíróság nevét és a határozat ügyszámát, valamint az illetékfizetésre kötelezett adószámát.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, s a fellebbezés elbírálása során is irányadó tényállás szerint az I. rendű felperes és az alperes szomszédok, a II. rendű felperes az I. rendű felperes fia. A felperesek és egy harmadik személy 2024. május-júniusában szerelési munkákat végeztek az I. rendű felperes által lakott ingatlanon, melyről az alperes fényképfelvételeket készített. A felvételek felhasználásra kerültek a Székesfehérvári Járásbíróság előtt, 17.P.20.516/2024. számon folyamatban lévő peres eljárásban. A jelen per tárgyává tett két felvétel egyikén a három személy közül a II. rendű felperes szemből látható, a képen az arca is felismerhető, a másik felvételen az II. rendű felperes háttal, az I. rendű alperes pedig a tárolóban guggolva, részben hátulról, részben oldalnézetben, az arca is felismerhető módon látható. A két kép a rajtuk szereplő személyeket munkaruhában, munkavégzés közben ábrázolja. A felvételeken látható, hogy a munkavégzés az ingatlan bejáratánál, a kerten belül történik, ahol egy nyitott akna, az arról levett aknafedél, valamint az utcafronti kerítéssel egybeépített fedett tároló látható, amelyben csővezeték, szerelvények, csatlakozók is vannak.

[2] A felvételeket az alperes készítette, aki a felvételek készítéséhez és felhasználásához kifejezett hozzájárulást nem kért és verbális úton nem is kapott. A felvételt készítést a felperesek (elsőként a II. rendű felperes, majd az ő jelzése alapján a többiek is) észlelték, és az I. rendű felperes ezt követően az alperes által is észlelhető módon a társainak az mondta, hogy „Mosolyogjatok szépen!”, az alperes irányába a felvételt készítéssel kapcsolatban semmilyen tiltakozást nem juttattak kifejezésre. A felvételek konkrét létezéséről és tartalmáról a Székesfehérvári Járásbíróság előtt 17.P.20.516/2024. számon folyamatban lévő peres eljárásban szerzett tudomást az I. rendű felperes és tőle értesült arról a II. rendű felperes.

[3] A Székesfehérvári Járásbíróság előtt 17.P.20.516/2024. számon folyamatban lévő peres eljárás birtokháborítás megszüntetése iránt van folyamatban az alperes házastársa, mint felperes és az I. rendű felperes és élettársa, mint alperesek között. A perben egyebek mellett az I. rendű felperes ingatlanáról származó szükségtelen zajhatások (hang és rezgés) is sérelmezettek, amelyek tekintetében igazságügyi szakértői bizonyítás lefolytatása szükséges, és erre vonatkozó indítvány is előterjesztésre került. A pert megelőző jegyző előtti birtokvédelmi eljárás során az I. rendű felperes a jegyző helyszíni szemléje során az alperes és házastársa által felkért magánszakértőt az ingatlanra a zajforrás azonosítása érdekében nem engedte be. A jelen per tárgyát képező felvételek a birtokháborítási perben annak igazolása érdekében kerültek felhasználásra, hogy az I. rendű felperes (azon per alperese) a perindításra okot adó körülményen a szakértői bizonyítást megelőzően, annak eredményességét megghiúsítandó folytat munkavégzést.

[4] A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a képmáshoz való személyiségi jogukat azzal, hogy róluk a hozzájárulásuk nélkül fényképfelvételeket készített, melyek szintén hozzájárulásuk nélkül felhasználásra kerültek egy folyamatban lévő peres eljárásban. Kérték az alperes eltiltását a további jogsértéstől és perköltségükre is igényt tartottak. Érvényesített jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) (2) bekezdését, Ptk. 2:43. § g) pontját, a Ptk. 2:48. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) és b) pontját jelölték meg.

[5] A felperesek tényelődása szerint 2024. júniusában szerelési munkákat végeztek az I. rendű felperes által lakott ingatlanon, amikor az alperes a tudtuk és beleegyezésük nélkül fotókat készített róluk munkavégzés közben. A két darab fénykép létezése úgy jutott a tudomásukra, hogy azokat engedélyük és hozzájárulásuk nélkül felhasználták a Székesfehérvári Járásbíróság előtt 17.P.20.516/2024. számon folyamatban lévő peres eljárásban, melyet az alperes házastársa indított az I. rendű felperes és élettársa ellen birtokháborítás megszüntetése érdekében. A nem kívánt fényképek elkészítését az alperes a hivatkozott birtokháborítási eljárásban tanúként tett vallomása során elismerte és azokat a férje rendelkezésére bocsátotta, aki felhasználta azokat az eljárásban.

[6] Jogi érvelésük szerint a személyiségi jogvédelem a felpereseket is megilleti, a képmás és hangfelvételhez fűződő személyiségi jog pedig olyan alkotmányos alapjog, amelynek megsértését jelenti bármilyen azokkal történő visszaélés. Jogsértést valósít meg az érintett beleegyezése, vagy jóváhagyása nélkül képfelvételt készíteni és a készített felvétel hozzájárulás nélküli felhasználása is. Az alperes által hozzájárulás nélkül készített felpereseket ábrázoló felvételeket egy másik eljárásban az alperes családtagjai felhasználták. Hangsúlyozták a felperesek, hogy a felvételek elkészítéséhez, illetve felhasználásához sem kifejezett, sem hallgatólagos hozzájárulást nem adtak.

[7] Arra hivatkoztak, hogy mivel a felvételek létéről a birtokvédelmi eljárásban értesültek, azokról tudomásuk nem volt, hozzájárulást sem adtak azok elkészítéséhez. Mindezek miatt az alperes a Ptk. 2:43. § d) pontja és 2:48. § (1) bekezdése alapján megsértette I. és II. rendű felperesek személyiségi jogait, ezért kérték a 2:51. § (1) bekezdés szerint a jogsértés megállapítását és az alperes eltiltását a további jogsértéstől.

[8] Az alperesnek a hozzájárulás igazolása körében előadott védekezésére reagálva a felperesek arra hivatkoztak, hogy egyrészt a hozzájárulásra bizonyítékként csatolt videofelvétel szintén jogellenesen, a hozzájárulásuk nélkül készült és került felhasználásra, ezért az álláspontjuk ekként történő bizonyítása nem tekinthető jogszerű védekezésnek, másrészt az nem is igazolja a fényképek készítéséhez és felhasználásához való hozzájárulást. Állításuk szerint nem tudhatták biztosan, hogy róluk fotó készül, a videofelvételen hallható „mosolyogjatok szépen” kifejezés a kontextusából kiragadott szövegrész. A hozzájárulásnak a felvétel készítéséhez kifejezettnek, tudatosnak és egyértelműnek kell lennie, ezért a videofelvételen látható, hallható ironikus, vagy védekező jellegű kifejezés nem minősül hozzájárulásnak. Végül előadták, hogy a birtokvédelmi eljárásban a zaj- és rezgésterhelés bizonyítása műszaki szakértői feladat, ezért semmilyen szükséghelyzet, vagy bizonyítási kényszer nem állt fenn, ami miatt az alperesnek fényképfelvételeket kellett volna készíteni.

[9] Az alperes a felperesek keresetének elutasítását és a felperesek egyetemleges marasztalását kérte a felmerült perköltségekben. Tényelőadásuk szerint a felperesek az ingatlanuk velük határos oldalán a talajszintet megemelték és az ingatlanuk közelébe telepítettek valami zajforrást is, ami főként éjszakai és hajnali órákban bocsát ki olyan zajt és rezgéshatásokat, ami a pihenésüket szükségtelenül zavarja. Többször kérték az I. rendű felperestől az eredeti talajszint helyreállítását, valamint a zavaró zaj és rezgéshatások megszüntetését, de rendszerint cinikus választ kaptak, ezért kénytelenek voltak birtokvédelmet kérni a jegyzőtől. A birtokvédelmi eljárás helyszíni szemlét megelőzően egy zaj- és rezgésvédelmi szakértőt bíztak meg a zavaró hatások bemérésével, akit azonban a 2024. január végi helyszíni szemle során az I. rendű felperes nem engedett be az ingatlan területére, így a szakértő nem tudta a mérések alapján egyértelműen fennálló, zavaró forrásokat a felperes ingatlanán beazonosítani. A birtokvédelmi per ezt követően 2024. márciusában indult. Ezt követően az I. rendű felperes többször átkiabált hozzájuk, hogy a szakértő úgysem fog találni semmit, ezzel párhuzamosan nagyszabású szerelési munkálatokba kezdett a telkén az alperesi ingatlan felé eső oldalon található szerelőaknában, ami az egyik feltételezett forrása a zaj- és rezgéshatásoknak. A munkálatokat 2024. május 15-én kora délután észlelte, és ennek tényét dokumentálta fényképfelvételekkel. Ezek a felvételek az igazság kiderítése érdekében felhasználásra kerültek a birtokvédelmi perben.

[10] Vitatta, hogy a felpereseknek ne lett volna tudomásuk arról, hogy fényképfelvételeket készített róluk munkavégzés közben és hogy a felvételek ténye a birtokvédelmi perben jutott volna a tudomásukra, mivel észlelték, hogy róluk felvétel készül, ezt követően az I. rendű felperes részéről a „Mosolyogjatok szépen!” felszólítás is elhangzott a társai felé. Erről a jelenetről mozgóképfelvétel készült, amelyen jól látható, hogy mindannyian az alperesre tekintettek, a felvétel készítésről tudomást szereztek. Az alperes erről videofelvétele csatolt.

[11] Arra hivatkozott, hogy bizonyítási kötelezettségére figyelemmel fényképfelvételekkel kívánta igazolni azt, hogy az I. r. felperes a birtokvédelmi perben kirendelt szakértő vizsgálatát megelőzően megváltoztatja a fennálló állapotot, mellyel okot adott a birtokvédelmi per megindítására. Hivatkozott a Ptk. 2:42. § (3) bekezdését, valamint a Kúria Pfv.21.177/2019/4. számú személyiségi jog megsértése tárgyában hozott precedensképes határozatára. Álláspontja szerint a kép és hangfelvétellel bizonyította, hogy a fényképfelvételek készítéséről minden érintettnek tudomása volt. A felperesek hallgatólagosan, ráutaló magatartással hozzájárultak a képmás és hangfelvétel készítéséhez, így nem történt jogsértés az ő részéről. A fényképfelvételek felhasználására pedig az igazság

kiderítése érdekében került sor a birtokvédelmi perben, mivel ott nem tudták más módon igazolni a bizonyítani kívánt tényt.

[12] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Egyetemesen kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 300.000 forint perköltséget.

[13] A videofelvétellel kapcsolatos felperesi hivatkozásra figyelemmel emelte ki mindenekelőtt az elsőfokú bíróság, hogy ezzel a bizonyítási eszközzel kapcsolatban ugyanaz a személyiségi jogsérelem kérdése merül fel, mint ami a pernek is a tárgyát képezi. A videofelvétel elkészítésével és felhasználásával kapcsolatos jogsérelem nem a jelen per tárgya, ugyanakkor arról, hogy az esetlegesen jogsértő bizonyíték a jelen perben figyelembe vehető-e bizonyítékként, ebben az eljárásban kell döntenie a bíróságnak a Pp. 269. §-a alapján.

[14] A bizonyíték jogsértő voltára a felperesek az első adandó alkalommal (további írásbeli perfelvétel elrendelésének hiányában a perfelvételi tárgyaláson), azaz a Pp. 269. § (3) bekezdésének megfelelően haladéktalanul hivatkoztak. A bizonyíték jogsértő jellege a Pp. 269. § (1) bekezdés b) és d) pontja alapján merülhet fel, nevezetesen azzal, hogy a videofelvétel elkészítése és annak jelen perbeli felhasználása a felperesek hozzájárulása nélkül, ezáltal a képmáshoz fűződő joguk megsértésével történhetett. Az ezzel megvalósított jogsértés megítélésénél (hogy történt-e jogsértés és ezért a bizonyíték jogsértő-e) pontosan ugyanazon körülményeknek ugyanazon szempontok szerinti vizsgálata szükséges, mint amelyek a per érdemében is szükségesek, mivel a videofelvétel a per tárgyát képező és másik perben felhasználni kívánt fényképfelvételekkel azonos időben és azonos körülmények között készült, annak célja és felhasználási módja is azonos. Utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy amennyiben az a következtetés vonható le, hogy a videofelvétel, mint bizonyíték jogsértő, akkor is a perbíróság jogosult a Pp. 269. § (4) bekezdése alapján, az ott írt a) – e) pontok szerinti szempontoknak megfelelő mérlegelés eredményeként döntenie arról, hogy a bizonyítékot a perben figyelembe veszi-e. Az elsőfokú bíróság kifejtett jogkövetkeztetése szerint a videofelvétel – akkor is, ha az akár az elkészítése, akár a perbeli felhasználása miatt jogsértő – bizonyítékként felhasználató, külön figyelemmel arra, hogy a perben jelentős körülmények (a ráutaló magatartással megadottnak hivatkozott hozzájárulás alapjául szolgáló tények) a felperesek ellentétes állításával szemben másképp nem bizonyíthatók, valamint hogy a jogsértés az eset körülményeire tekintettel súlyosnak semmiképpen nem tekinthető. A videofelvétel, mint bizonyíték semmilyen jogsértő, dehonesztáló, kínos, stb. tartalmat nem hordoz, és az nem is került széles körben nyilvánosságra hozatalra, kizárólag a perben és célhoz kötötten, továbbá a jogsértő jelleget kizárólag az a mozzanat hordozza, hogy annak elkészítéséhez és/vagy felhasználásához a felperes nem kért és nem kapott hozzájárulást.

[15] Az iratokhoz csatolt 1 perc 38 másodperc hosszúságú videofelvétel alapján megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a felvételt az utcáról, a saját kertjének utcára nyíló kapuja takarásából készítette, ugyanakkor a felvételek készítése a felperesek által észlelhető és észlelt is volt, amire az I. rendű felperestől (a videofelvételen 0:22 mp-nél) elhangzó „Mosolyogjatok szépen!” felszólításból lehet egyértelmű következtetést levonni. Ezen kívül az I. rendű felperes a tárgyaláson az alperesi képviselő kérdésére el is ismerte, hogy a fia (a tárgyaláson szintén jelenlévő II. rendű felperes) észlelte a felvételek készítését és ezt követően ő is észlelte azt, ezen észlelést követően pedig a felvétel készítése ellen a felperesek

nem tiltakoztak. A felvétel ezt követően még több, mint 1 perc időtartamú, de a felpereseknek nem volt olyan állítása a perben, hogy ezt követően is bármikor tiltakozásukat vagy nemtetszésüket fejezték volna ki a felvételkedészítés tényével szemben.

[16] Kitért az elsőfokú ítélet indokolása arra, hogy az alperes általi felvételkedészítés célja az általa előadottak alapján volt megállapítható, és az általa ezzel összefüggésben hivatkozott körülményeket igazolta a birtokháborítási perben keletkezett jegyzőkönyvek tartalma, valamint az alperes által csatolt zaj- és rezgésvédelmi jegyzőkönyv is a vizsgált zaj- és rezgéskeltő forrás jellemzése (10. oldal), valamint a rezgésterhelés (utolsó oldal) körében írtakkal.

[17] A peres felek hivatkozásai alapján az elsőfokú bíróság abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felperesek felvételkedészítés közben tanúsított magatartása értékelhető-e a felvételek készítéséhez és felhasználásához való hozzájárulásként, és ehhez képest az alperes felperesek által sérelmezett magatartása megvalósít-e jogsértést, s ha igen, a felperesek kérhetik-e a jogsértés megállapítását és az alperes eltiltását a további jogsértéstől.

[18] A Ptk. 2:48. § (1) bekezdése alapján egyértelműen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgyát képező felvételek elkészítéséhez és attól elkülönítendő felhasználásához tehát a jog egyaránt megkívánja a felperesek hozzájárulását.

[19] A hozzájárulás formáját a jog nem írja elő, ezért helyesnek minősítette az elsőfokú bíróság az alperes hivatkozását, miszerint a hozzájárulás ráutaló magatartással is megadható. A ráutalással megadott hozzájárulás az eset konkrét körülményei alapján vizsgálendő. A mindennapi életben a ráutaló magatartással való hozzájárulást az elsőfokú bíróság gyakorinak minősítette, amikor a hozzájárulást a tiltakozás, az elhárítás hiánya fejezi ki. Ez nyilvánvalóan akkor állapítható csak meg, ha az érintett tudomással bír arról, hogy róla felvétel készül, azaz igazolható, hogy észlelte a felvétel készítését. A per tárgyát képező két fényképfelvétel ezt a tényt önmagában nem igazolja, ezért volt szükséges, hogy az alperes igazolni tudja, hogy hivatkozásának megfelelően ráutaló magatartással megtörtént a felperesi hozzájárulás a sérelmezett képek elkészítéséhez. A videofelvétel és az I. rendű felperes II. rendű felperes által sem cáfolt nyilatkozata alapján pedig a tényállás megállapítása körében már részletezettek szerint igazoltnak találta az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek a róluk készülő fénykép és videofelvétel elkészítése ellen nem tiltakoztak, azaz észelve, hogy őket a telefonjával az alperes felveszi (fényképezi és/vagy videózza), nem emeltek kifogást semmilyen formában. Mindez az adott körülmények között a felvétel készítéséhez való hallgatólagos, ráutaló magatartással megadott hozzájárulásként értékelendő.

[20] A felvétel felhasználása körében vizsgálta az elsőfokú bíróság annak valamennyi körülményét és megállapította, hogy a peres felek, illetve a felperesek közül az I. rendű felperes és az alperes a per tárgyát képező fényképek készítésének idején és jelenleg is, egymással birtokháborítási vitában álló szomszédok. Az alperes ugyan a birtokháborítási perben nem peres fél, de házastársa a pert indító félnek és sértettje, elszenvedője a férje által indított birtokvédelmi perben állított sérelemnek. Az adott körülmények között nyilvánvalóan nem lehet úgy tekinteni, hogy az I. rendű felperes – ha a felvétel elkészítése ellen nem is tiltakozott, abba belenyugodott, ekként ahhoz jóváhagyását adta – hozzájárult volna ahhoz, hogy a felvételt vele szemben a birtokháborítási perben felhasználják. A felvétel

elkészítéséhez adott hozzájárulása sem az I. rendű felperes, sem az ő fia, a II. rendű felperes tekintetében nem értelmezhető az eset körülményei alapján akként, hogy a felhasználáshoz is hozzájárultak volna, mivel a felhasználás ezen módja számukra nem volt ismert. A fényképfelvételek birtokperben való felhasználása tehát a felperesek képmás védelméhez fűződő jogának sérelmével történt.

[21] A fentiek kapcsán rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. hatálybalépését követően is irányadónak tekinthető az a bírói gyakorlat, amely szerint nem minősül visszaélésnek a kép- és hangfelvétel készítése, illetőleg felhasználása, ha arra közvetlenül fenyegető vagy már bekövetkezett jogsértés bizonyítása céljából köz- vagy jogos magánérdekből került sor, feltéve, hogy ennek készítése vagy felhasználása a bizonyítani kívánt jogsértéshez képest nem okoz aránytalan sérelmet (BDT2011. 2442., BDT2014. 3076.). Ezért és a perbeli esetben megvalósuló alkotmányos alapjogok összeütközése [felperesek oldalán a képmáshoz fűződő jog, amely az emberi méltóság részét képező személyiségi jog (Alaptörvény II. cikk) és alperes oldalán a védekezés joga, amely a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjog részjogosítványa (Alaptörvény XXVIII. (1) bekezdése)] miatt is a bíróság azt is vizsgálta, hogy az alperesnek milyen érdeke fűződött a felperes hozzájárulása nélkül felhasznált (és amennyiben a bíróság az elkészítéshez megadott hozzájárulás tekintetében tévedett volna, úgy a hozzájárulás nélkül készített) fényképek (valamint a perbeli videofelvétel készítése és felhasználhatósága körében a videofelvétel) felhasználásához (és esetlegesen elkészítéséhez), és ez hogyan mérhető össze a felperesek képmáshoz (és hangfelvételhez) fűződő személyiségi jogának érvényesítésével.

[22] A fényképek elkészítésére és felhasználására annak érdekében került sor, hogy a birtokháborítási perben abban az esetben is igazolható legyen az a körülmény, hogy az alperes férje a pert alappal indította, amennyiben a perben kirendelendő igazságügyi szakértő az időközben megszüntetett vagy átalakított zaj/rezgésforrás kapcsán nem tud a felperesek igényét alátámasztó megállapítást tenni. A birtokháborítási per alperesei, köztük az I. rendű felperes ugyanis vitatták a birtokháborítás tényét és azt is, hogy a szakértői bizonyítás eredményének megghiúsításán dolgoznának, de ez az alperes által jelen perben előtárt bizonyítékok alapján reális aggodalma lehetett az alperesnek és házastársának, akiknek nyilvánvalóan méltányolható érdeke fűződik ahhoz, hogy az őket érintő jogsértés kapcsán igényüket a rendelkezésre álló bírósági igényérvényesítés eszközét felhasználva, tisztességes eljárás keretében eredményesen érvényesítsék. A BDT2018. 3877 számon közzétett eseti döntésben kifejtett feltételnek – miszerint értelmében a hozzájárulás nélkül rögzített kép és hangfelvétel polgári perben való felhasználása nem sért személyiségi jogot, ha kizárólag az ellenérdekű fél perben tett valótlan nyilatkozatának cáfolatát és annak bizonyítását szolgálja a felhasználó méltányolható magánérdekének védelmében – az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli helyzet megfelel, ezért a felperesek nem hivatkozhatnak alappal arra, hogy az alperes az általa készített fényképeket a hozzájárulásuk nélkül felhasználta.

[23] A II. rendű felperes nem érintett a birtokháborítási jogvitában, de egyrészt úgy ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű felperes fiaként tisztában kellett legyen a munkavégzésének és az alperes felvételkészítésének a körülményeivel, másrészt az ő képmásának az ábrázolásmódja önmagában nem jogsértő, és az alperesi felhasználás sem jár rá nézve semmilyen tényleges érdeksérelemmel. Az alperes által bizonyítani kívánt tények szempontjából a személye és azonosíthatósága indifferens, és rá nézve a képek peres eljárás során történő felhasználása semmilyen hátrányos következménnyel nem jár.

[24] A felhasználás módja miatt a nyilvánosságra hozatal szűk körben, jól körülhatárolható céllal valósult meg, és nem is kell tartani attól, hogy a jövőben eltérő céllal újfent felhasználásra kerülnek ezek a képek. A felpereseket ért személyiségi jogsérelem és az alperes, valamint családjának háborítatlan magánélethez és a birtokvédelemhez, továbbá ezen igények tisztességes eljárás keretében történő érvényesítéséhez fűződő méltánylást érdemlő magánérdeke összevetése alapján az állapítható meg, hogy az alperes azon magatartása, hogy a felperesek hozzájárulása nélkül felhasználta az egyébként hallgatólagos jóváhagyásuk mellett készített felvételeket, nem minősül visszaélésnek, mert arra valamely jogsértés bizonyítása érdekében, jogos magánérdekből került sor, a II. rendű felperes oldalán sincs érdeksérelem. Az I. rendű felperes másik perbeli pozíciója okán fennálló érdeksérelem pedig nem méltányolható akkor, ha a valóságot kívánja elfedni, megakadályozni az ellenérdekelteket a valóság bizonyításában a perindítással, illetve szankcionálni őket, amiért megkísérlik az igazuk objektív módon való bizonyítását.

[25] Az ítélet ellen az I. r. felperes fellebbezett; annak megváltoztatását, és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte. Kérte továbbá az alperes 286.000 forint (200.000 forint iratelőterjesztés, 36.000 forint eljárási illeték, 50.000.- forint tárgyaláson történő megjelenésre) első- és 136.000 forint (100.000 forint ügyvédi munkadíj és 36.000 forint fellebbezési illeték) másodfokú perköltségben történő marasztalását.

[26] Továbbra is vitatta, hogy hallgatólagosan, ráutaló magatartással elfogadták volna azt, hogy az alperes róluk fényképfelvételt készítsen. Sem kifejezett, sem hallgatólagos hozzájárulást nem adott sem az I. r., sem a II. r. felperes az alperes részére. A hivatkozott „Mosolyogjatok szépen!” felszólítás ironikus vagy védekező reakcióként hangzott el, mely inkább értékelhető nem tetszésként, semmiképpen sem minősülhet beleegyezésnek.

[27] Ismét kiemelte, hogy a ráutaló magatartás csak akkor értelmezhető hozzájárulásként, ha az egyértelmű, tudatos és félreérthetetlen. Utalt a Ptk. 6:4. § (2) – (3) bekezdéseire, valamint a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának 138. számú határozatára, mely szerint „ráutaló magatartása lehet joghatást kiváltani célzó nyilatkozatot tenni, de a magatartásból egyértelműen ki kell tűnnie a nyilatkozattevő akaratának és annak tudomására kell jutnia a másik félnek. Ennek hiányában jognyilatkozatról nem lehet szó.” Az I. r. felperes álláspontja szerint az idézett felszólítás az előzőeknek semmilyen módon nem feleltethető meg. A bíróság nem vizsgálta azt, hogy az alperes akaratnyilatkozata valóban közlésre került-e. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a ráutaló magatartás fogalmát.

[28] A Ptk. 6:4. § (4) bekezdésben foglalt rendelkezéssel összefüggésben utalt arra az I. r. felperes, hogy a jelen ügyben semmiféle előzetes rendelkezés, megállapodás vagy beleegyezés nem történt arra vonatkozóan, hogy a hallgatás hozzájárulásnak minősülne, ezért a felperesek viselkedése jogilag nem értelmezhető ráutaló jognyilatkozatként.

[29] A perfelvételi tárgyaláson előadottakkal összhangban hangsúlyozta, hogy az észlelése után sem volt biztos tudomásuk arról, miszerint alperes fénykép- vagy videofelvételt készített róluk, ezért nem volt lehetőségük a tiltakozás egyértelmű kifejezésére. Álláspontja szerint önmagában azért, hogy a felperesek kifejezetten nem tiltakoztak, illetve nem kérték a felvétel készítésének abbahagyását, a kiterjesztő értelmezés tilalma miatt hozzájárulásra

vonatkozó megállapítás nem tehető. A Ptk. 2:48. § (1) bekezdésére figyelemmel pedig a „nem tiltakozás” nem lehet azonos a hozzájárulással és nem áll összhangban a személyiségi jogok érvényesítését biztosító törvényi garanciákkal.

[30] Vitatta a felvételek készítésének szükségességét és arányosságát tekintettel arra, hogy az nem a zavaró zajhatásokat vagy azok mértékét hivatott rögzíteni, hanem azt a körülményt, hogy az I. r. felperes saját ingatlanán munkálatokat végzett. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott BDT2018.3877. számú eseti döntés szerinti jogvitában a jelen ügygel ellentétben a képfelvétel közvetlenül szolgálta a perbeli bizonyítást. Előadta továbbá, hogy a folyamatban lévő birtokperben a kirendelt igazságügyi szakértő fog állást foglalni abban a kérdésben is, hogy az I. r. felperes hozzányúlt-e az esetleges zajhatást kiváltó rendszerhez és azt mikor tette. Ezért alaptalan az alperes azon védekezése, miszerint a felvételek készítését bizonyítási szükséghelyzet vagy jogos magánérdek indokolta.

[31] Az alperes tehát saját belátása szerint, előzetes hozzájárulás nélkül készített és használt fel felvételt, mely a Ptk. 2:48. § (1) bekezdésébe ütközik.

[32] Az elsőfokú ítélet [28] bekezdésében kifejtett indokolással szemben a II. r. felperes esetében a képmás engedély nélküli készítése, felhasználása önmagában jogsértő. Az a tény, hogy ő nem peres fél egy másik eljárásban, az alperest nem mentesíti a jogszerű magatartás követelményei alól. Az I. r. felperes esetében pedig azon ítéleti megfogalmazás, miszerint a személyiségi jog sérelmét „nem méltányolhatónak” minősíti egy párhuzamos perbeli pozícióra hivatkozva, ellentétes a személyiségi jogok objektív, általános védelmi szintjével. Az I. r. felperes esetében a személyiségi jogsérelem nem veszítheti el védelmét azért, mert az alperes feltételezése szerint a felperes „el akar valamit fedni”. A jogsértés objektíven megvalósult, az ítéletben hivatkozott jogos magánérdek nem állt fenn, mivel sem élet-, sem vagyonvédelmi veszélyhelyzet nem volt és az esetleges zajhatás sem indokolja a felperesekről készült képmások engedély nélküli rögzítését és annak felhasználását.

[33] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint felperesek egyetemleges perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az anyagi és eljárásjogi jogszabályok alapján megalapozott döntést hozott.

[34] Alperes álláspontja szerint a felperesek szavahihetősége már a keresetlevélben megdőlt, melyben azt állították, hogy a fényképfelvétel készítéséről nem volt tudomásuk. Ezzel szemben az elsőfokú eljárásban a P.9. sorszám alatti jegyzőkönyv 4. oldalán szereplő, I. r. felperesi nyilatkozat tanúsága szerint ennek ellenkezőjét és a felperesek rosszhiszemű pervitelét támasztja alá.

[35] Az I. r. felperes figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a ráutaló magatartás az eset konkrét körülményei alapján vizsgálendő. Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a mindennapi életben a ráutaló magatartáshoz való hozzájárulás körében gyakori, hogy a hozzájárulást a tiltakozás, elhárítás hiánya fejezi ki. Ez akkor állapítható meg, ha az érintett tudomással bír arról, hogy róla felvétel készül. a perbeli esetben ez történt, a felvételeken látható felperesi magatartások ezt kétséget kizáróan alátámasztják.

[36] Indokoltan hivatkozott az elsőfokú bíróság a BDT2018.3877. számú eseti döntésre, és helytállóan állapította meg, hogy a fényképek elkészítésére és felhasználására annak érdekében került sor, hogy a birtokháborítási perben igazolható legyen a tény, hogy az alperes apja alappal indított pert, akkor is, amennyiben a kirendelt igazságügyi szakértő az időközben megszüntetett vagy átalakított zaj- és rezgésforrás kapcsán nem tud a felperesek igényét alátámasztó megállapítást tenni. Hivatkozott az alperes arra, hogy a birtokperben az I. r. felperes többször tett olyan kijelentést, miszerint a szakértői vizsgálat során „úgysem fognak találni semmit náluk”.

[37] A II. r. felperes esetére is fennáll az, hogy a hallgatólagos jóváhagyása mellett róla készített felvétel, a képmásának a birtokvédelmi eljárásban szűk körben, körülhatárolt céllal történt felhasználása nem járt rá nézve tényleges érdeksérelemmel.

[38] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül elbírálván megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

[39] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, melyből okszerű következtetést levonva hozta meg megalapozott döntését. Az ítéltábla az indokolás teljes egészével egyetért, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésre figyelemmel az alábbiakat kívánja hangsúlyozni.

[40] A felperesek sem vitatták azt a jogi álláspontot, hogy a képmás elkészítéséhez való hozzájárulás elfogadott formája a szóban vagy írásban történő hozzájárulás mellett a ráutaló magatartás. A ráutaló magatartás mikéntjéről azonban a felperesek és az alperes eltérő jogi álláspontot képviselt.

[41] Hangsúlyozni kívánja az ítéltábla azt, hogy pontosan mi minősül ráutaló magatartásnak, általánosan, valamennyi jogesetre kiterjedően meghatározni nem lehet. A ráutaló magatartás jellegéből adódóan annak megtörténtét mindig az adott eset valamennyi körülményének egyedi mérlegelésével lehet megállapítani. Ezt az egyedi mérlegelést az elsőfokú bíróság a perbeli esetben elvégezte, valamennyi körülményt helyesen számba vette és jutott arra a vitathatatlan következtetésre, hogy a felperesek a fénykép, valamint a videófelvétel készítéséhez ráutaló magatartásukkal hozzájárultak.

[42] A jelen perbeli esetben ugyanis a fényképfelvétel készítésének körülményei a felek előadása, valamint az alperes által becsatolt videófelvétel alapján ítéleti bizonyossággal megállapíthatóak. A videófelvétel kétséget kizáróan tanúsítja, hogy mind az I. r., mind a II. r. felperes észlelte a felvétel készítésének tényét. Az I. r. felperes részéről hallható „Mosolyogjatok szépen!” felkiáltás – ha az akár ironikus hangvétellel is történt – azt bizonyítja, hogy észlelték, azaz tudomást szereztek a felvétel készítéséről.

[43] Az I. r. felperes fellebbezésében arra helyesen hivatkozott, hogy a ráutaló magatartással történő hozzájárulás hiányának nem törvényi feltétele a tiltakozás, azaz nem csak akkor beszélhetünk a képfelvétel elkészítéséhez hozzájárulás hiányáról, ha és amennyiben az érintett kifejezetten tiltakozik. A jelen perbeli esetben azonban, a fénykép és

videófelvétellel jól rekonstruálható szituációban a felperesek részéről életszerűen elvárható lett volna a kifejezett tiltakozás közlése az alperes irányában, amennyiben a felvétel készítéséhez nem kívánnak hozzájárulni. Az I. r. felperes ugyanis azzal, hogy a körülötte lévőket, így a II. r. felperest is hangosan felszólította arra, hogy „Mosolyogjatok szépen!”, egyértelművé tette a felvételkészítés tényét. Amennyiben ez számukra aggályosnak minősült, a tiltakozásuk kifejezésre juttatása lett volna az életszerű reakció, melyre kétségtelenül fennállt a lehetőségük. Erre azonban nem vitásan nem került sor. A videófelvétel tartama alatt, annak tanúsága szerint nem történt meg, a felperesek pedig a peres eljárás során olyan nyilatkozatot nem tettek, hogy tiltakozásuk kifejezésére utóbb került volna sor.

[44] Helyesen jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felvételkészítéshez történő hozzájárulást a felperesek részéről megadottnak kell tekinteni.

[45] A fentiekkel szemben ugyanakkor felek által sem vitatottan a felperesek a felvételek akár a jelen, akár a birtokperben történő felhasználásához hozzájárulásukat semmilyen formában nem adták meg. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy ebben az esetben a jogellenes magatartás jogkövetkezményei alól a szükségesség és arányosság fennállásának megállapíthatósága ad felmentést az alperes oldalán, mely álláspontot alátámasztják az elsőfokú bíróság által is kiemelt eseti döntések.

[46] A BDT 2018.3877. számú eseti döntés kapcsán az I. r. felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy a jogeset eltér a jelen perbeli esettől, mivel ott közvetlenül szolgált a bizonyítást a videófelvétel, ezzel szemben a jelen esetben nem közvetlenül a vitatott magatartást, hanem annak egy feltételezett körülményét örököltette meg az alperes. A kép- vagy hangfelvétel, videófelvétel jogosulatlan módon, azaz az érintett hozzájárulása nélküli felhasználást indokoltta tevő szükségesség vizsgálatának kereteit meghaladja annak értékelése, hogy az adott felvétel pontosan milyen bizonyító erőt képvisel, közvetlen vagy közvetett bizonyíték abban a perben, melyben azt felhasználták. Ennek megítélése, mérlegelése kizárólag az adott perben eljáró bíró feladata. A képmással való visszaélés megállapítására irányuló perben elegendő annak megállapíthatósága, hogy a fél azt a felvételt jogos magánérdekből használta fel.

[47] Az alperes oldalán pedig a jogos magánérdek mindkét felperest érintően – szemben az I. r. felperes álláspontjával – fennáll, mely az elsőfokú ítélet [28] bekezdésének megalapozott mérlegelése alapján kétségtelen.

[48] Sérelmezte az I. r. felperes fellebbezésében azt, hogy az elsőfokú bíróság a személyiségi jog sérelmét „nem méltányolhatónak” minősítette egy párhuzamos perbeli pozícióra hivatkozással. Az ítéltábla álláspontja szerint ez a megállapítás azért nem sérti a személyiségi jogok általános védelmére irányuló követelményt, mert az elsőfokú bíróság ezen megállapításához egy feltételt támasztott. Eszerint a fennálló érdeksérelem akkor nem méltányolható, ha az I. r. felperes a valóságot kívánja elfedni, megakadályozni az ellenérdekelteket a valóság bizonyításában.

[49] Mindezek alapján a Győri Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésére utalással helybenhagyta.

[50] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján – hivatkozással a Pp. 81. § (1) és 82. § (3) bekezdéseire, továbbá a fellebbezési eljárásban már alkalmazandó, az ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező I. r. felperest, hogy a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti tizenöt nap teljesítési határidőben fizesse meg az alperesnek az általa felszámított összeggel azonosan 100.000 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat).

[51] A Pp. 101. § (1) bekezdésére és az Itv. 46. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítéltábla az I. r. felperest a még le nem rótt és a per tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett 12.000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is kötelezte az államnak.

[52] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Győr, 2025. október 27.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró